

2 Μαΐου 2020

Γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ (Σαχάρωφ): Άνευ των μοναχών θα εξαφανίζετο ο Χριστιανισμός!

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-'Εσσεξ \(Σαχάρωφ\)](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ιδού διατί η Εκκλησία μετά την περίοδον των μαρτυρίων επεξετάθη προς την έρημον. Εκεί ευρίσκεται η τελειότης Αυτής, η πηγή του φωτός Αυτής και η κυρία δύναμις της στρατευομένης Εκκλησίας. Ποίοι ήσαν ο Χρυσόστομος, ο Βασίλειος ο

Μέγας, ο Επιφάνιος, οι Μητροπολίται Μόσχας Αλέξιος και Φίλιππος, και δια μιας λέξεως πάντες οι Άγιοι ποιμένες; Ουχί δε μόνον εις την αρχιερατικήν, αλλά και εις την απλήν μοναχικήν τάξιν υπήρχε πλήθος φωστήρων, από του Μεγάλου Αντωνίου και του Ιωάννου του Δαμασκηνού μέχρι του Σεργίου του Ραντονέζ και του Γεωργίου του Εγκλείστου. Ούτοι εστερέωσαν την πίστιν. Κατήγγειλαν και συνέτριψαν τας αιρέσεις. Άνευ των μοναχών θα εξηφανίζετο ο Χριστιανισμός εν τω κόσμω. Ιδού οπόσον απαραίτητος είναι δια την Εκκλησίαν του Χριστού η τελειότης, άνευ της οποίας και η σωτηρία μετ' αυτής ταύτης της πίστεως δύνανται ευκόλως να απολεσθούν, διότι απαιτούνται “αισθητήρια δια την έξιν γεγυμνασμένα προς διάκρισιν καλού τε και κακού” (Εβρ. ε' 14).

Εις την τελειότητα ταύτην έφθασαν εν τη πρώτη Εκκλησία οι ασκηταί, οι μάρτυρες και εν συνεχεία οι μοναχοί. Η αγαμία, η ακτημοσύνη, η νηστεία, ο κόπος, η αγρυπνία, η εν έργω αγάπη, είναι μόνον όπλα, μέσα προς απόκτησιν της τελειότητος, ουχί όμως αυτή αύτη η τελειότης ...

Ίσως είπη τις ότι είναι εξαιρετικώς τολμηρά μία τοιαύτη γνώμη περί του μοναχισμού, αποκαλύπτουσα υπερηφανίαν καρδίας. Αλλ' όπως εντός σκοτεινού δωματίου πλείστη όση ρυπαρότης μένει απαρατήρητος, ενώ εντός δωματίου φωτισμένου υπό των λαμπρών ακτίνων του ηλίου και η ελαχίστη κόνις διακρίνεται και ενοχλεί τον οικοδεσπότην, ούτω και το Άγιον Πνεύμα, ο διδάσκαλος της ταπεινώσεως, φωτίσαν ως άλλος ήλιος την καρδίαν του ανθρώπου, "υπερντυγχάνει στεναγμούς αλαλήτοις" και δεικνύει εις τον άνθρωπον την μηδαμινότητα της δικαιοσύνης αυτού, ως λέγει ο Ησαΐας: "η δικαιοσύνη ημών ως ράκος αποκαθημένης" (Ησ. ξδ' 5). Η πραγματική διαβολική υπερηφανία είναι να αρνήται τις την υπάρχουσαν δωρεάν του Θεού, ως μη υπάρχουσαν».

Εάν δεν θέλωμεν να απολέσωμεν την ζέσιν της εφέσεως ημών προς την τελειότητα, κατά την προς ημάς εντολήν του Χριστού «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι, ώσπερ ο Πατήρ ημών ο εν τοις ουρανοίς τέλειος εστι» (Ματθ. ε' 48), τότε οφείλομεν να μη παρεκκλίνωμεν εκ της περί μοναχισμού συνειδήσεως της υποδεικνυομένης υπό των Αγίων Πατέρων. Όντως, εάν συγκεντρώσωμεν την προσοχήν ημών εις τας εκδηλώσεις της εξωτερικής μόνον πλευράς της εκκλησιαστικής καθημερινότητας, τότε ευκόλως δυνάμεθα να καταβληθώμεν τω πνεύματι, έτι δε και να «σκανδαλισθώμεν». Όταν όμως φέρωμεν εν εαυτοίς την βαθείαν συνείδησιν περί της ουσίας της Εκκλησίας και περί της εν Αυτή δοθείσης εις ημάς Θείας ζωής, τότε οιαδήποτε εξωτερική κατάστασις, οσονδήποτε και εάν είναι ενίοτε δύσκολος και αποκρουστική, ουδόλως θα δυνηθή να μεταθέση ημάς από της πέτρας της αγάπης του Χριστού, κατά τον λόγον του Προφήτου Δαβίδ: «Ειρήνη πολλή τοις αγαπώσι τον νόμον Σου, Κύριε, και ουκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον» (Ψαλμ. σιθ' 165).

Πηγή: *"Άσκησις και Θεωρία", Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας 1996*

Αναδημοσίευση από: http://amethystosbooks.blogspot.com/2012/04/blog-post_5681.html